

míči na basketbal. Matrace se skládá z hlíny, která má konzistenci zmrzliny, z houbovité vrstvy hustého mechu, čvachtavé bažiny a částečně zmrzlé tekoucí vody. Ty měkké vrstvy z vás při každém kroku vysávají sílu.

Jsou tu také ty zmíněné basketbalové míče – trsy tundrové trávy. Jsou to polokoule hustě do sebe zapletených vláken trávy, které sedí v nekonečných řadách na povrchu země jako bradavice. Jsou od sebe vzdálené 30 až 50 centimetrů a dožívají se více než 100 let.

Takže mám na výběr. Můžu šlapat jen na trsy trávy. Ale když vezmu v úvahu jejich polokulovitý tvar a poddajnost, stačí jeden špatný krok a ležím na zemi. To může skončit výronem kotníku nebo kolenního kloubu a budu tam ležet jako zmrzačený pitomec daleko od míst, kde by mohlo přistát záchranné letadlo. Nebo můžu šlapat po matraci mezi trsy. Zkuste to a každý krok vás bude stát obrovské úsilí. Je to, jako kdybyste chodili po polštářích. Musím zvedat nohy hodně vysoko, překračovat trsy a vystavovat se riziku, že si boty promáčím nebo obalím bahnem. Ale aspoň zmenším pravděpodobnost, že se zmrzačím a zůstanu ležet. Ať tak nebo onak, celou cestu si zírám pod nohy, srdce mi buší jako šílené a soustředím se jen na svá chodidla, protože na každém kroku záleží.

Čas od času najdeme stezku zvěře a kousek se po ní vydáme. Ty umí být v jednu chvíli rovné a tvrdé a v další chvíli se už kloužete dolů po svahu po břídlíčných vrstvách. Uklouznu asi při každém stém kroku.

Po dvou hodinách putování s očima přikovanými k zemi dospějeme k přesvědčení, že se karibu pasou z druhé strany kopce, na který jsme právě dorazili. Klekneme si a tvoříme plán. Snažíme se odhadnout, co stádo dělá a co udělá v příštích okamžicích. „Musíme se na ně podívat.“ říká Donnie. „Počkejte tady.“ Po břicho se doplazí na návrší a přiloží si k očím triedr.

Pak se rychle otočí a po trsech tundrové trávy klouže zpátky k nám. „Jsou tam. Měli bychom si pospíšet a dostat se k nim obloukem ze strany té skály,“ říká a rozrušeně ukazuje na kamenitý vrchol kopce půl druhého kilometru daleko. „Teď máme vítr v zádech a to není dobrý. Ale jestli se dál budou pást tam, kde jsou, a my se přemístíme, budeme v závětrí a na perfektní pozici.“

Rychle se v předklonu přesouváme a vítr o rychlosti 25 až 40 km/h nám profukuje bundy a vysušuje pokožku na obličeji. V Patagonii mu říkají „La Escoba de Dios“, což znamená „Boží koště“. Vítr, který fouká bez přestání a krajina je jako vymetená.

Vítr lovcí buď nahrává do karet, nebo ho zrazuje. Abychom uspěli, musíme se ke zvířeti blížit z takové strany, aby vítr hnal jeho pach k nám, a ne naopak. Karibu nejenže umí ucítit predátora na stovky metrů, ale umí i použít pach jako varování pro ostatní. Jejich parohy mají pachové žlázy. Když některý ucítí nebezpečí, postaví se na zadní a směrem ke zbytku stáda vypustí do vzduchu speciální pach a tím spustí poplach. Na základě tohoto varování se celé stádo pustí tryskem někam výše do kopců.

Celé dny jsem se nemyl ani nepřevlékal. Můžu jen doufat, že tenhle vítr nepopadne odpuzující feromony, které se kolem mě vznášejí, a nedonese je do nozder karibu.

NÁSLEDKY TOHO, ŽE SPOLEČNOST JE PŘESYCENÁ STIMULY a vyhýbá se jakémukoliv stresu, se kupí. V roce 2017 více než polovina dospělých uvedla, že jsou ve „velkém stresu“. Za poslední rok se míra úzkosti zvedla o 39 procent. Schopnost udržet pozornost klesla mezi lety 2000 a 2015 o 33 procent a depresí bylo od roku 2013 diagnostikováno o 33 procent více.

Dr. Judson Brewer, profesor psychiatrie na Brown University School of Public Health, studuje závislosti, mnoho závislých ošetřuje a vyvinul metody, jak jim ulevit. Obzvláště ho zajímá vztah mezi časem stráveným u obrazovky a rostoucím množstvím duševních problémů. „Neřekl bych, že za to můžou ze sta procent jen mobilní technologie,“ řekl Brewer. „Ale z devadesáti ano.“

Není tedy divu, že Steve Jobs, jak se proslýchá, nedovolil svým dětem používat iPad. A není jediným guru v oblasti technologií, který zpochybňoval to, co zároveň propagoval. Mnozí zaměstnanci v Silicon Valley, kteří vyvíjejí mobilní technologie a aplikace, sami sobě i svým dětem zakázali vlastní produkty používat. Jeden z bývalých

manažerů Facebooku prohlásil pro *New York Times*, že „je přesvědčen, že ďábel sídlí v našich telefonech“. Jiný se nechal slyšet, že produkty Silicon Valley „trhají předivo sociálních vztahů na kusy“.

Představte si sami sebe v Bille, Lidlu nebo jiném běžném obchodě. Vezmete produkt, donesete ho ke kase a podáte pokladní. Ta ho namarkuje, zahledí se vám do očí a tiše prohlásí: „Jsem přesvědčená, že za tím vším je ďábel.“ Usoudili byste, že jste se stali hlavní postavou ve skutečném hororu, nebo byste koupili produkt a normálně ho používali? Je jasné, že si všichni zvolíme druhou možnost.

Za prvé, ty nástroje se dají zneužít – čau Číno – a za druhé... se ty nástroje dají zneužít. Aplikace se tvoří na základě Foggova modelu chování. Jestli vám to zní zlověstně jako něco, co upekli v laboratoři, kde se zkoumá ovládání lidské mysli, tak to je proto... že tomu tak v podstatě je. „Musí se sejít tři faktory ve stejnou chvíli, aby vyvolaly určité chování: motivace, schopnost a pobídka,“ napsal stanfordský psycholog B. J. Fogg. Tento vzorec ještě umocnily aplikace v chytrých telefonech natolik, že pro vaši pozornost fungují jako kokain. Vytvořili je vědci ze Stanfordu v něčem, co se eufemisticky nazývá „laboratoř behaviorálního designu“.

Fogg původně vytvořil model chování s dobrými úmysly. Například k použití smartphonu k tomu, abyste se zbavili špatného návyku, třeba kouření. S příchodem iPhone se začali objevovat studenti, kteří tento model aplikovali na mobilní technologie.

Jedna z jeho tříd roku 2007, nyní známá jako „třída Facebooku“, vytvořila aplikace, které se propojily s Facebookem. Během jednoho semestru získali 16 milionů uživatelů a milion dolarů na výdělcích z reklamy. Tito studenti pak nastoupili do práce ve společnostech, jako je Facebook, Uber, Twitter a další, a Foggův model chování si vzali s sebou.

Představte si třeba někoho, kdo dá na Instagram selfíčko. Ta osoba je zcela očividně *motivovaná* dozvědět se, jak na její fotku budou sledující reagovat. Bude se jim líbit, anebo ji zkritizují? Ta osoba má *schopnost* si komentář okamžitě přečíst. Je nemožné, že by se na telefon nepodívala.

A dopadne to samozřejmě tak, že si kontroluje nové komentáře a lajky celý den a pokaždé jako v transu listuje celou historií příspěvků. Dívá se, jaké nové, vyšperkované fotky pověsila na zeď její rivalka (která se tváří jako kamarádka), a pročte si konspirační teorie toho týpka, co ho zná od střední a už tenkrát čichal lepidlo. A mezitím zhlédne tunu reklam, což je důvod, proč má Mark Zuckerberg hodnotu sto miliard dolarů. Pravidlo zní: pokud za nějakou digitální službu nic neplatíte, jste produktem, který se tu prodává, vy sami. Firma vymazlila systém natolik, aby získával co nejvíc vaší pozornosti, a tu pak prodá tomu inzerentovi, který zaplatí nejvíce.

I dnes sedí nejnovější generace mladých ajťáků v laboratoři behaviorálního designu a pracuje na tom, aby naši pozornost ještě více upoutali a mohli prodat více prostoru pro reklamy. A jsou v tom ztraceně dobří. Vezměte si třeba to, že upozornění na Twitteru a lajky na Instagramu vždycky naběhnou až několik sekund po tom, co aplikaci zapnete. To není náhoda. Ta chvilka působí stejně, jako když sledujete válčky na hracím automatu a čekáte, jaké obrázky se objeví. Spustí to stejný biologický mechanismus jako v herně a donutí nás aplikaci zapínat znovu a znovu. Mudrcové ze Silicon Valley mají hromadu dat, která jim přesně řeknou, co na nás platí, a pitomci jako já proti nim nemají šanci.

Někteří vědci si myslí, že termín „návykový“ je v souvislosti s mobilními telefony příliš silný. Protože to puzení neustále kontrolovat e-mail nebo upozornění na sítích člověk zažívá jinak než puzení napít se alkoholu nebo si dát nějakou drogu. Ale jako člověk, který o závislostech něco ví, vám mohu říct, že ten pocit, že telefon, na kterém píplo oznámení, prostě musíte vytáhnout z kapsy a zkontrolovat, je někdy velmi podobný pocitu, který v alkoholikovi vyvolají neonové nápisy blikající nad barem. Alkoholici mají rčení: „Zkus s pitím skončit z minuty na minutu. A příště to zkus zase.“ Fajn, takže zkuste ignorovat pípnutí mobilu. A příště zase.

„Líbí se mi jednoduchá definice závislosti, která zní ‚nepřetržitě užívání navzdory neblahým následkům‘,“ řekl Brewer. To, že mám problém s alkoholem, se dalo celkem bezpečně poznat podle toho, že

většina mých problémů v životě byla způsobena mým pitím. A přesto jsem nedokázal odolat, když mě bar zavolal. Brewera nijak nepřekvapilo, že je tolik lidí závislých na „hracím automatu ve vlastní kapse“, jak to nazýval. Evoluce nás tak stvořila.

„Během evoluce jsme si vytvořili metodu, jak si pamatovat, kde najdeme potravu, a uchránit se smrti hladem,“ řekl mi Brewer. Našli jsme jídlo, snědli jsme ho a žaludek vyslal mozku signál, že má uvolnit dávku dopaminu, chemikálii, která nám navozuje příjemný pocit, tvrdí Brewer. Je to ta samá chemická látka, která se uvolní, když si lidé dají kokain nebo extázi, snědí něco opravdu chutného, pomilují se s někým, hrají hazardní hry nebo dělají něco podobně uspokojujícího. Takle záležitost má také tři fáze.

„Je tu spouštěč, chování a odměna,“ řekl Brewer. „Ale tento proces se v současnosti přenesl i do jiné oblasti. Spouštěčem je místo jídla nuda. A chování znamená kouknout na YouTube nebo se podívat, co je nového na Instagramu. A to nás nudy zbaví. Nadchneme se a dostaneme za odměnu svou dávku dopaminu.“

„Paradoxem je, že mechanismus, který nám kdysi pomáhal přežít, nám nyní zdraví ničí,“ vysvětlil. „Hůř zvládneme nepohodlí. Dříve, když jsme se cítili nepříjemně, například jsme se nudili, museli jsme ten pocit chvíli vydržet, dokud se nám nepodařilo najít nějaké produktivní řešení situace. To už ale nemusíme. Sáhne po telefonu a rozptýlíme se.“ Nebo, jak to nazval Danckert, dáme si další „porci nezdravých polotovarů pro mozek“.

Pokaždé, když automaticky sáhne po telefonu nebo zapneme počítač či televizi, abychom zabili nudu, je to, jako bychom na naši toleranci vůči stresu pověsili další závažíčko, které naši schopnost tolerance stahuje níže a níže. Vědci z Oregonské státní univerzity přišli na to, že každodenní stres v podobě front a dalších prodlev nás může uchránit různých neurologických chorob, pokud si jej prostě protrpíme a zapomeneme na něj. Pro váš mozek jsou takové každodenní stresy zdravé.

NUDA, KROMĚ TOHO, ŽE ZVYŠUJE NAŠI PSYCHICKOU SÍLU a odolnost, má ještě další přínos. Když si hledáme cestu z nudy ven, musíme zapojit kreativitu.

Aaron Sorkin, uznávaný a plodný scenárista, potvrdil tento fenomén, když vyprávěl během rozhovoru s Billeem Simmonsem o okamžiku, kdy poprvé v životě psal jen tak pro zábavu: „Bylo to v New Yorku, během jednoho večera, kdy se zdálo, že všichni ostatní jsou na večírku, kam mě nikdo nepozval. Neměl jsem ani vindru. V pokoji jsem ale měl poloautomatický psací stroj – elektrické klávesy a manuální posouvání válce. Televize byla rozbitá, audio přehrávač taky. Jediné, co se dalo dělat, bylo vložit do stroje papír a začít psát. Prostě jen tak, z nudy. A to bylo poprvé, kdy jsem psal pro zábavu... a užíval jsem si to. Celou noc jsem byl vzhůru a psal jsem a od té doby mám pocit, že ta noc neskončila.“

Sorkin tak potvrdil, že bychom se měli naučit se s nudou popasovat a objevit při tom, jak to udělat efektivněji, než si jen pustit YouTube nebo listovat Instagramem.

Výzkum z padesátých let dvacátého století potvrzuje Sorkinovo propojení nudy a kreativity. Tým britských vědců nechal lidi dělat něco příšerně nudného: patnáct minut číst telefonní seznam. Tito znudění lidé pak podstoupili standardizovaný test kreativity, jako například přijít s neobvyklými způsoby, jak lze použít polystyrenový kelímek, nebo test vzdálených asociací, kde dostanete tři slova a vy musíte přijít s dalším, které všechna tři spojuje (např. volat + platit + linka = telefon; pohyb + potloukat se + nízký = pomalý). V porovnání se skupinou, která znuděná nebyla, nabízeli znudění lidé výrazně více odpovědí v obou testech a jejich odpovědi byly mnohem kreativnější. I další studie narazily na stejný fenomén. (Jen s tím rozdílem, že v těchto studiích vědci nudili lidi tím, že je nutili pozorovat spořič obrazovky nebo třídit hromadu fazolí podle barvy.)

„Teď se tedy říká, že vám nuda zvýší kreativitu,“ říká Danckert. „To je nesmysl. Nuda nezpůsobí, že budete kreativnější. Jen vám říká: ‚Dělej něco!‘“ A když toto „něco“ umožní naší mysli dále fungovat v uvolněném stavu – jako třeba si sednout a napsat scénář – místo

toho, že ji utlumíme další porcí novinek z médií, které konzumují všichni kolem nás, začneme myslet, a to doslova, na jiné vlnové délce. A to je přesně to pravé pro kreativitu.

Ellis Paul Torrance byl americký psycholog. V padesátých letech si v amerických školách všiml něčeho znepokojivého. Učitelé upřednostňovali poddajné děti s encyklopedickými znalostmi. Děti, které překypovaly energií a nápady, vykládanou látku si interpretovaly po svém, vymýšlely miliony výmluv, proč nemají domácí úkol, a během hodin v laboratoři se měnily v šílené vědátory, jim spíše lezly na nervy. Systém tyto děti pojmenoval jako „neukázněné“. Torrance ale věřil, že jsou prostě nepochopené. Protože když bylo třeba řešit v životě nějaký problém, děti s encyklopedickými znalostmi se snažily najít řešení v knize. Co když tam ale žádné řešení není? Pak je třeba být tvůrčí.

Zasvětil tedy život studiu kreativity a zkoumání, k čemu slouží. V roce 1958 vytvořil Torrancův test kreativního myšlení a od té doby se používá jako spolehlivé měřítko kreativity. Torrance podrobil velkou skupinu dětí v obecné škole v Minnesotě zkoušce. Obsahovala takové úkoly, jako že ukázali dítěti hračku a zeptali se ho: „Jak bys tu hračku vylepšil/a, aby s ní byla větší zábava?“

Torrance analyzoval skóre jednotlivých dětí. Pak sledoval jejich životní úspěchy až do své smrti v roce 2003, kdy v jeho práci pokračovali jeho kolegové. Když některé dítě z testovací skupiny napsalo knihu, zaznamenal to. Založilo byznys? Zapsáno. Nechalo si zaregistrovat patent? Zapsáno. Každý úspěch byl zaznamenán. To, co zjistil, otřáslo tím, jak hodnotíme inteligenci.

Děti, které v testu přišly s více a lepšími nápady, toho v dospělosti dokázaly nejvíce. Stali se z nich úspěšní vynálezci, architekti, manažeři a ředitelé středních škol, autoři a diplomaté apod. Torrancovo testování v podstatě úplně pokořilo klasický IQ test.

A nyní jsme zahubili jeden z největších zdrojů kreativity: schopnost nechat myšlenky rozběhnout. A výsledek? Vědkyně z College of William & Mary analyzovala 300 000 výsledků Torrancova testu od padesátých let dále. Zjistila, že v devadesátých letech začalo

dosažené skóre prudce klesat. To ji vedlo k přesvědčení, že nyní čelíme „krizi kreativity“.

Podle vědců je na vině náš uspěchaný, přeorganizovaný život a „neustále rostoucí množství času, které trávíme zábavou na elektronických zařízeních.“ A to je špatná zpráva. Zvláště když si uvědomíme, že v současném světě, kde většina pracuje spíše hlavou než rukama, je kreativita naprosto klíčovou vlastností.

A tak, navzdory tomu, co nám tvrdí guru v oblasti produktivity, je nejlepší cestou k tomu, jak být více produktivní, občas nedělat vůbec nic. Nebo se aspoň nedívat do obrazovky. Pak se nám totiž spouští druh myšlení, který přímo nahrává tomu, abychom přišli s nějakým originálním nápadem. K této myšlence se přidává dokonce i sám bůh Silicon Valley. Steve Jobs jednou řekl: „Hluboce věřím v nudu... Všechna ta technologická udělátka jsou skvělá, ale nemít vůbec nic na práci může být také fantastické.“

Je to fantastické. A neskutečně vzácné. Nuda je nyní tak vzácná, že vidět, jak někdo vůbec nic nedělá, může ostatní i naštvat. Jeden můj kamarád mi popisoval situaci, kdy večer ležel na posteli, koukal do stropu a přemýšlel. „Moje žena vešla do místnosti, podívala se na mě a zeptala se, jestli jsem v pořádku,“ řekl. „Myslela, že mě ranila mrtvice nebo tak něco. Bylo nezvyklé mě tam vidět, aniž bych koukal do počítače nebo na televizi.“

KE SKALISKU JSME SE DOSTALI ASI ZA PŮL HODINY. TĚCH SEDM kilometrů mi na typické horské stezce připadalo jako dvacet. Shodil jsem batoh z ramen a vylovil jsem z něj napůl zmrzlou energetickou tyčinku, kterou jsem rozžvýkával s podobným úsilím, jako bych se zakousl do kusu staré studené kůže. Donnie přiložil k očím triedr a prozkoumával mechem porostlý svah. „Nevidím je,“ řekl a přejížděl dalekohledem od vrcholu kopce až k údolí pod ním.

„Támhleto je stádo?“ zeptal se William. Ukázal na tečky na kopci dva tři kilometry severovýchodně. Donnie spustil ruku s triedrem, zamžoural a znovu si ho přiložil k očím. „Do prdele,“ řekl. „To musí být oni.“ Z batohu vytáhl optický zaměřovač, aby měl větší přiblížení.

„Do háje. Asi nás ucítili a táhli po hřebeni, aby se dostali na skalisko,“ řekl. „Mají neskutečnej nos. Fakt neskutečnej. A jak jsou rychlý.“

Karibu mají výkonný motor. Většinu dne se jen poklidně pasou. Když se ale dají do pohybu, klušou rychlostí dvacet kilometrů v hodině a vydrží to klidně celé dny. A když začnou sprintovat, žádný arktický predátor jim nestačí – můžou běžet až osmdesátkou. Biologové, kteří karibu zkoumají a mají k dispozici data z GPS, tvrdí, že tato zvířata jsou neustále v pohybu. Jednou nasadili obojek s GPS karibu na jednom místě a druhý den našli ten samý kus o osmdesát kilometrů dál, kam se mezitím přemístili letadlem.

Zdravého karibu může grizzly ulovit jen útokem ze zálohy. Vlci pracují ve smečce a musí karibu obklíčit. A vlci i medvědi mají na kontě víc neúspěšných pokusů než těch úspěšných. To, že stádo doženeme a najdeme toho parádního samce, je asi stejně pravděpodobné, jako že na příští olympiádě vyhraje skok do výšky zápasník sumo.

„Co teď?“ zeptal jsem se.

„Je celkem možný, že za nimi táhnou ještě další stáda,“ říká Donnie. „Takže si tu sedneme a budeme se koukat dalekohledem, jestli se nevyonoří další.“ Je jedna hodina, teplota těsně pod nulou a slunce zapadne až ve 21:27.

A tak jsem se zase začal nudit. Znovu jsme jen čekali. Čekali jsme na karibu, kteří se objeví na dohled. Donnie jednou strávil 42 dní v Severní Dakotě tím, že deset hodin denně čekal na jednoho konkrétního jelence běloocasého.

Dobré na tom je, že máme výhled, jaký jsem nikdy předtím neviděl. Tundra se rozprostírá do nekonečna všemi směry, nehostinná a studená, a obloha nabízí různé odstíny šedi. Je to tichá krása. Vytáhnou z batohu mobilní telefon, zapnu ho a vyfotím krajinu, abych mohl fotku poslat rodině. Výsledný obrázek je naprosto nicneříkající. Fotoaparát prostě nedokáže zachytit tu nekonečnou rozlohu a úhel světla, dodávající všemu tajemný nádech.

„Je to fajn, nebejt k tý věcičce celou dobu přilepenej, co?“ zeptal se Donnie. Přikývl jsem, telefon jsem vypnul a schoval do batohu. „Už zbylo jen málo míst, kde není žádný signál,“ říká. „Narazím na ně, jen když lovím, a je to úžasný.“

„Nudíš se tu někdy?“ ptám se.

Donnie mi odpoví a při tom stále hledí do triedru. „Možná mi to nebudeš věřit, ale ne, nenudím se tu,“ říká. „Pořád je na co se dívat a co se učit. Třeba jako dnes ráno – slyšel jsi toho krkavce, který nad námi kroužil? Znělo to, jako by dělal bup, bup. Mají úžasnou plejádu zvuků. Posledních pár dnů jsem zaslechl dva nebo tři krkavčí zvuky, které jsem nikdy předtím neslyšel. Všiml sis, že se poblíž vždycky vyskytuje krkavec?“

To, že nám krkavci dělají společnost, mi nepřipadalo nijak zvláštní. Ale bylo to tak, Donnie měl pravdu.

„Drží se lidí, medvědů a vlků,“ řekl. „Ví, že pro ně znamenáme potravu. Když něco ulovíme, posbírají zbytky, a dokonce nám pomáhají lovit. Stalo se mi, že mi krkavci zakrákali nad hlavou, pak popoletěli k blízkému kaňonu nebo údolí a zakrákali znovu. Když jsem se tam dostal, vždycky jsem tam našel zvíře. Jsou úžasně inteligentní.“

Donnie se na mě podíval a usmál se. „Tak jo, někdy se fakt nudím,“ říká. „Jednou jsme kvůli počasí museli strávit ve stanu čtyři dny v kuse. Nudili jsme se tak moc, že jsme seděli, četli etikety a hledali jsme překlepy.“

„A jeden jsme našli!“ dodává William.

Kolem šesté jsme už vyhlíželi neexistující karibu pět hodin v kuse. Řekli jsme si tedy, že to zabalíme. Sice nám zbývalo ještě pár hodin světla, ale najít karibu, dostihnout ho, zabít a nanosít maso do tábora by trvalo mnohem déle. To by nás mohlo přivést do nebezpečné situace, kdy by nás mohla ve tmě zastihnout arktická bouře.

Hodím si batoh na záda a nadávám si, že jsem si oběd a energetickou tyčinku snědl už dopoledne. Umírám hlady a před sebou máme dlouhý pochod. „Chlapi,“ prohlásí Donnie. „Zítra vyrazíme jiným směrem. Tady jsme neviděli dost karibu.“

To mě potěšilo. Čeká nás nové skalisko, na kterém budeme sedět a ne-dělat nic. Nová krajina, na kterou se budu dívat. Nová hlína, kterou můžu zkoumat. Nový svah, na kterém můžu dělat kliky. A možná i karibu.

Vydáme se na dlouhou cestu do tábora. Myšlení mi funguje na jakési jiné vlnové délce než doma. Místo vlnobití je jako vlnka na

hladině. I když je zima, fouká vítr a terén je obtížně schůdný, nejsem vůbec ve stresu. Odnikud se vynořují nové, zajímavé nápady. Jsem plný vděku – za to, co mě obklopuje, i za to, co na mě čeká doma. Třeba má žena. Nemůžu se dočkat, až utrousí jednu ze svých sarkastických poznámek, až jí budu vyprávět, jak jsem se tu nudil. Nikdo mě neumí tak uzemnit jako ona. A nikdy jsem si neuvědomil, jak moc to pro mě znamená.

Věřím, že všechny ty pocity souvisí s tím, že jsem mysli dopřál trochu odpočinku. Možná, že až se dostanu domů, mohl bych se přesměrovat od zprofanovaného „méně být na telefonu“ k „více se nudit“.